

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobkyně: **I. M.**
zastoupené advokátkou Mgr. Petrou Žákovou
sídlem tř. Svobody 43/39, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023, č. j. MSK 55150/2023, ve věci
kolaudace staveb,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzena rozhodnutí Městského úřadu v Rýmařově (též „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 11. 1995, č. j. Výst. Žíd. 5324/332/1/95, a ze dne 4. 4. 1996, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Výst. Žid. 1139/96 (společně též dále „kolaudační rozhodnutí“), kterými správní orgán I. stupně na žádost společnosti MO + M spol. s r. o., se sídlem Janovice u Rýmařova, Rýmařovská 3/9, ze dne 3. 2. 2016, podle § 82 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákonů č. 103/1990 Sb. a č. 262/1992 Sb., povolil užívání dílčích částí stavby nazvané „Restaurace v Janovicích“ na pozemcích parc. č. XA, XB, XC v katastrálním území X.

2. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaný vydal poté, co jeho původní rozhodnutí o odvolání žalobkyně ze dne 24. 6. 2021, č. j. MSK 54641/2021, kterým zamítl odvolání žalobkyně jako opožděné, zrušil Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 2. 2023, č. j. 25 A 180/2021-41.
3. Žalobkyně namítla, že obě výše uvedená rozhodnutí správního orgánu I. stupně (jejichž předmětem je kolaudace stavby Restaurace v Janovicích a bytové jednotky v II. NP) byla vydána bez jejího vědomí, přestože vlastní pozemek, na kterém stavba stojí. O existenci odvoláním napadených rozhodnutí se dozvěděla prostřednictvím své žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“) a další informace získala nahlédnutím do spisového materiálu vedeného u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 38 C 195/2014, kdy v tomto řízení je žalobkyně a její manžel stranou žalovanou a předmětem tohoto řízení je zřízení věcného břemene na pozemcích ve vlastnictví žalobkyně a jejího manžela ve prospěch staveb, jež jsou vystavěny na těchto pozemcích a zapsány do katastru nemovitostí na základě odvoláním napadených rozhodnutí stavebního úřadu.
4. Ač žalovaný správně vyhodnotil, že žalobkyně byla v předmětných kolaudačních řízeních opominutou účastnicí, nesprávně dospěl k závěru o doručení těchto rozhodnutí fikcí dne 19. 2. 2021 tím, že jí byly dne 16. 2. 2021 poskytnuty informace k její žádosti podle informačního zákona. K tomu odkázala na § 24 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), podle kterého je písemnost doručovaná do vlastních rukou adresátovi doručena třetím dnem od uložení v příslušné provozovně držitele poštovní licence, poté co byl neúspěšně a po předchozím vyrozumění učiněn druhý pokus o doručení písemnosti adresátovi (tedy ve znění účinném do roku 2000). K uplatnění fikce doručení mělo podle žalobkyně být postupováno podle platné a účinné právní úpravy v době původního doručování rozhodnutí (tedy včetně opakovaného pokusu o doručení). Vzhledem ke skutečnosti, že v době doručování poskytnutí informací byl platný zákon č. 500/2004 Sb., správní řád a v souladu s tímto bylo poskytnutí informací doručováno, nelze po žalobkyni požadovat, aby vyhodnotila, kdy žalovaný hodlá doručovat dle platné právní úpravy a kdy podle právní úpravy platné v době vydání rozhodnutí, která doručuje nikoli jako rozhodnutí samotné, ale toliko odpověď na poskytnutí informací.
5. Žalovaný se pak podle žalobkyně neřídil pokyny soudu uvedenými v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2023, č. j. 25 A 180/2021-41, a nesprávně aplikoval úpravu doručování v době vydání kolaudačních rozhodnutí (v letech 1995 a 1996) na doručení informace v roce 2021. Žalovaný navíc nevysvětlil, na základě jaké právní úpravy dospěl k závěru o fikci doručení, a zda dostál požadavkům této zvolené právní úpravy. Žalovaný formalisticky lpí na odvíjení počátku lhůty podle zákona účinného v době vydání rozhodnutí napadených odvoláním způsobem, který tomuto zákonu neodpovídá. Zcela rezignoval na posuzování okamžiku faktického seznámení s rozhodnutími v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 1 As 311/2017-37, podle

kterého má být výsledkem posuzování okamžiku doručení jistota, že se účastník skutečně s podstatnými náležitostmi doručeného rozhodnutí seznámil v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu. Podle žalobkyně NSS tímto závěrem nemířil na doručování poskytnutých informací.

6. V rámci poskytnutí informací ze dne 16. 2. 2021 byla žalobkyni zaslána rozhodnutí neúplná, protože v nich chyběl geometrický plán, který si žalobkyně musela opatřit samostatně. Geometrický plán je přitom nedílnou součástí kolaudačního rozhodnutí. V kolaudačním rozhodnutí ze dne 3. 11. 1995 též absentuje kolaudace garáže na pozemku parc. č. XD, která je součástí stavby č. p. XE. Toto kolaudační rozhodnutí je pak také v rozporu s geometrickým plánem a protokolem z místního šetření ze dne 24. 10. 1995.
7. Poté co bylo původní rozhodnutí žalovaného zrušeno krajským soudem, poskytl žalovaný lhůtu 5 dnů k vyjádření se k novému podkladu před vydáním rozhodnutí. Tato lhůta trvala do 22. 5. 2023, kdy žalobkyně téhož dne zaslala žalovanému své vyjádření. Žalovaný přesto vydal napadené rozhodnutí již dne 19. 5. 2023. Tím byla krácena procesní práva žalobkyně.
8. Žalobkyně také společně s manželem podala dne 15. 7. 2021 návrh na opravu chyby z důvodu nesouladu zápisu se skutečným právním stavem ke katastrálnímu úřadu, který odůvodnili tím, že stavba č. p. XE a garáže stojí na pozemcích žalobkyně a jejího manžela, tedy na pozemcích odlišných od vlastníka těchto staveb. Ke stavbám je jako vlastník zapsána společnost MO + M s. r. o., která k pozemkům žalobkyně a jejího manžela nemá zřízeno žádné právo. Katastrální úřad neprovedl opravu údajů v katastru, což odůvodnil tím, že zápis byl proveden v souladu s tehdy účinným § 5 a 6 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, kde je uvedeno, že jako vlastník stavby se zapisuje stavebník uvedený v kolaudačním rozhodnutí, není-li jinou listinou prokázáno vlastnictví jiné osoby. V důsledku nezákonného postupu stavebního úřadu tak žalobkyně přes vynaložení vlastních prostředků na stavbu nebyla zapsána jako vlastník nemovitostí, přestože byla jako stavebník uvedena ještě ve stavebním povolení č. 21/93, č. j. Výst. Vm-3266/332/1/93.
9. S ohledem na výše uvedené žalobkyně nepodala odvolání proti v odst. 1 uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně odvolání opožděně, jak vyhodnotil žalovaný, neboť se o jejich existenci dozvěděla až prostřednictvím své žádosti o informace ze dne 11. 2. 2021.

B.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že žalobkyně byla v kolaudačních řízeních opomenutým účastníkem, protože správní orgán I. stupně přiznal účastenství pouze žadateli o vydání kolaudačních rozhodnutí a opomněl stavebníky (tedy žalobkyni a jejího manžela). Protože kolaudační rozhodnutí byla vydána podle zákona č. 71/1967 Sb., nemohl žalovaný postupovat podle § 84 odst. 1 v současnosti platného správního řádu, ale bylo nutno aplikovat předchozí právní úpravu, která lhůtu pro podání odvolání opomenutým účastníkem řízení a řádným účastníkem řízení nerozlišovala. Při posuzování otázky právní moci kolaudačních rozhodnutí vycházel žalovaný z rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, ve kterém soud dospěl k závěru, že podáním odvolání opomenutým účastníkem je právní moc napadeného rozhodnutí otřesena, ale nebude zvrácena za naplnění určitých podmínek. Správní orgány mají zvážit, zda měl opomenutý účastník možnost se s napadeným rozhodnutím včas seznámit. Rozsudkem krajského soudu

č. j. 25 A 180/2021-41 byl žalovaný zavázán, aby se zabýval proporcionalitou práv žalobkyně a zásahu do právní jistoty ostatních účastníků řízení.

11. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyni byla kolaudační rozhodnutí doručena dne 19. 2. 2021. Podle zákona č. 71/1967 Sb., bylo odvolání potřeba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Poslední de lhůty tak připadl na pondělí 8.3. 2021 a žalobkyně podala odvolání až dne 15. 3. 2021, tedy opožděně. V projednávané věci tak žalovaný neaplikoval, jak se žalobkyně mylně domnívá, fikci doručení ve smyslu u 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. Pro závěr o opožděnosti se pak žalovaný proporcionalitou nezabýval. Na posouzení věci nemá vliv skutečnost, že se žalobkyně nemohla seznámit s geometrickým plánem, protože ten nebyl podle zákona č. 50/1976 Sb., ani podle vyhlášky č. 85/1976 Sb., povinnou součástí kolaudačního rozhodnutí. K namítané nezákonnosti kolaudačních rozhodnutí pak žalovaný konstatoval, že se jí pro opožděnost odvolání nezabýval.
12. Pokud se týče nedodržení lhůty pro seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí, žalovaný uvedl, že tímto podkladem byl právě zrušující rozsudek krajského soudu č. j. 25 A 180/2021-41, který byl žalobkyni doručen již krajským soudem. Skutečnost, že žalovaný vydal rozhodnutí ještě před uplynutím stanovené lhůty nemohla mít vliv na správnost napadeného rozhodnutí a obsah vyjádření žalobkyně nemohl na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí nic změnit. V závěru vyjádření navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

C.

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Ze spisu krajský soud zjistil, že dne 16. 2. 2021 Město Rýmařov poskytlo žalobkyni na základě její žádosti z 11. 2. 2021 kopii stavebního povolení č. 21/93 z 3. 8. 1993, kopii dílčího kolaudačního rozhodnutí č. 82/95 z 3. 11. 1995 a kopii dílčího kolaudačního rozhodnutí č. 2396 ze dne 4. 4. 1996 a kopii rozhodnutí č. 43/03 z 8. 12. 2003.
15. Předmětem dílčího kolaudačního rozhodnutí č. 23/96 z 4. 4. 1996 bylo povolení užívání části objektu restaurace v Janovicích - II. nadzemní podlaží jako ubytovací zařízení pro hosty. Rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti společnosti Mo+M s. r. o. z 26. 2. 1996. Kolaudačnímu rozhodnutí předcházelo stavební povolení z 3. 8. 1993 č. 21/93. Kolaudační rozhodnutí bylo doručováno společnosti Mo+M s. r. o. na adresu Pánská 11, Janovice.
16. Dne 3. 11. 1995 vydal městský úřad dílčí kolaudační rozhodnutí č. 82/95, kterým povolil užívání části stavby restaurace v Janovicích v I. PP a I. NP (kotelna a související místnosti, restaurace se zázemím a další). I pro tuto stavbu bylo vydáno stavební povolení č. 21/93 z 3. 8. 1993. Žádost o kolaudační rozhodnutí podala společnost Mo+M s. r. o. a této společnosti bylo na adresu Rýmařovská 3, Janovice kolaudační rozhodnutí rovněž doručováno.
17. Dne 3. 8. 1993 vydal městský úřad stavební povolení č. 21/93 na stavbu restaurace se dvěma bytovými jednotkami na pozemku parc. č. XA, XB a XC v k. ú. X. V povolení byli jako stavebníci označeni manželé R. M. a I. M. a společnost Mo+M s. r. o., kteří dne 22. 7. 1993 o vydání stavebního povolení požádali.

18. Dne 15. 3. 2021 podala žalobkyně odvolání proti kolaudačním rozhodnutím z 3. 11. 1995 a 4. 4. 1996. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, tak že je pro opožděnost zamítl v souladu s § 92 zákona 500/2004 Sb. Vyšel přitom ze skutečnosti, že žalobkyni byla obě kolaudační rozhodnutí doručena dne 19. 2. 2021 jako součást poskytnutí informací k její žádosti. Na nastalou situaci žalovaný aplikoval 54 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ze kterého vyplývá, že odvolání je třeba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, nestanoví-li jinou lhůtu zvláštní právní předpis. V případě žalobkyně, které byla předmětná dílčí kolaudační rozhodnutí doručena dne 19. 2. 2021, tedy poslední den zákonné patnáctidenní lhůty pro podání odvolání připadl na pondělí 8. 3. 2021. Protože odvolání bylo podáno dne 15. 3. 2021, vyhodnotil je žalovaný jako opožděné.
19. Krajský soud konstatuje, že nemá pochybnost o tom, že žalobkyně byla opomenutou účastnicí. Nelze se však již ztotožnit s argumentací žalobkyně týkající se § 24 zákona č. 71/1967 Sb., a doručování fikcí. V projednávané věci totiž nenastala situace doručení fikcí (byť žalovaný sám tento termín v napadeném rozhodnutí nesprávně používá), ale fikce oznámení rozhodnutí, jak uvádí v napadeném rozhodnutí citovaná judikatura (NSS sp. zn. 2 As 25/2007). Tuto již přitom žalovaný aplikuje správně. Na rozdíl od fikce doručení, která je zákonným termínem a mechanismem pro konstituování právní skutečnosti doručení písemnosti typicky pasivně vystupujícímu účastníkovi řízení, fikce oznámení rozhodnutí slouží ke stanovení počátku lhůty tak, jako by bylo rozhodnutí oznámeno řádně. Právě ve zmíněném rozsudku NSS sp. zn. 2 As 25/2007, je dále uvedeno: *„K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí – neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) – ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.“* Z těchto závěrů pak krajský soud usuzuje, že se o obsahu kolaudačních rozhodnutí žalobkyně dozvěděla dne 19. 2021. Odpovídá tomu doručenka jakož i samotné žalobní tvrzení žalobkyně. Žalovaný pak na otázku doručení kolaudačních rozhodnutí v souladu s dříve vysloveným závazným právním názorem v rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2023, č. j. 25 A 180/2021-41, aplikoval právní úpravu účinnou v době, kdy tato rozhodnutí byla vydána, tedy ustanovení 54 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., a z toho dovodil, že poslední den odvolací lhůty uplynul dne 8. 3. 2021. V napadeném rozhodnutí uvedené odůvodnění (odst. 2 str. 4 a odst. 2 na str. 5) považuje krajský soud za správné a ve stručnosti na ně proto odkazuje. Skutečnost, že na doručení poskytnutí informace žalobkyni byla aplikována ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, má pak vliv pouze na skutkové hodnocení toho, kdy se žalobkyně o obsahu kolaudačních rozhodnutí dozvěděla, tedy kdy jí byla informace doručena materiálně. Není tedy ani pravdou, že by žalovaný aplikoval právní úpravu doručování účinnou v době kolaudačních rozhodnutí na doručení informací. Současné platí, že o tomto okamžiku, jak je výše uvedeno, pochybnost nevyvstala.
20. Faktickou možnost seznámení se s kolaudačními rozhodnutí pak také žalovaný vyhodnotil správně a v souladu s žalobkyní citovaným rozsudkem NSS č. j. 1 As 311/2017-37, byť se na něj výslovně v napadeném rozhodnutí neodkazuje. Z provedeného a žalobkyní nezpochybněného dokazování jasně plyne, že obě kolaudační rozhodnutí měla dne 19. 2. 2021 k dispozici v písemné formě. Z předmětného rozsudku pak neplyne, že by bylo zapotřebí jakkoliv rozlišovat mezi tím, že by rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno v předmětném řízení (tedy standartním způsobem) nebo že bylo doručeno v rámci

poskytnutí informace. Zároveň žalobkyně neposkytla žádnou argumentaci, na základě které by soud měl dospět k závěru, že je nezbytné takovou distinkci učinit.

21. Absence geometrického plánu v poskytnutí informace pak podle soudu nemá vliv na možnost žalobkyně se s rozhodnutím seznámit. Geometrický plán nebyl součástí rozhodnutí. Zákon č. 50/1976 Sb. geometrický plán jako součást kolaudačního rozhodnutí nepožadoval, a dále tak nečinila ani vyhláška č. 85/1976 Sb., která zákon prováděla. Stejně tak nemá vliv otázka absence kolaudace garáže, neboť tato by byla již věcí meritorního přezkumu kolaudačních rozhodnutí a nelze ji v rámci posuzování včasnosti odvolání posuzovat.
22. Byť žalovaný nesprávně vydal napadené rozhodnutí již dne 19. 5. 2023, aniž by vyčkal uplynutí lhůty, kterou žalobkyni stanovil k seznámení s podklady, nejedná se o nedostatek, který by měl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jediným podkladem podle spisu byl předcházející rozsudek zdejšího soudu č. j. 25 A 180/2021-41, a tento byl žalobkyni doručen již v rámci řízení před správním soudem. Soudu je z úřední činnosti známo, že se tak stalo již dne 13. 3. 2023. Žalobkyně tak měla dostatek času se s rozsudkem krajského soudu seznámit.
23. Zbylá argumentace žalobkyně týkající se samostatného řízení, které vede na katastrálním úřadě, nemá s projednávanou věcí žádnou souvislost. Podle sdělení žalobkyně nebylo ve věci konečné rozhodnutí vydáno, žalobou je zjevně nenapadá, a proto je třeba tuto argumentaci jako nedůvodnou odmítnout.
24. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem krajský soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

D.

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. června 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje